

Ilona Fišerová

KDO BY V LÉTĚ MYSLEL NA VÁNOCE

Ilustrovala Kateřina Šišperová

Albatros

Kdo by v létě myslel na Vánoce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ilona Fišerová

Kdo by v létě myslel na Vánoce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ALBATROS

Ilona Fišerová

Kdo by v létě myslel na Vánoce

Ilustrovala Kateřina Šišperová

ALBATROS

Všem, kteří nepřestali věřit.

Děkuji

Željкови Prohaskovi za milé povídání o Vánocích v Chorvatsku.

Danielu Mádlovi za vyprávění o Befaně a italských Vánocích.

Florian Sebillé, že si se mnou vyměnila zkušenosti o Vánocích ve Francii.

Julii Przytarske, která mi prozradila kouzla Vánoc z Polska.

Sarah Van Aubenboer, jež se se mnou podělila o vánoční zvyky z Belgie.

Všem kamarádům, kteří mi pomáhali shánět informace a vydrželi mnoho měsíců poslouchat moje nekonečné povídání o Vánocích.

A dětem, které se nestyděly mi prozradit, jak podle jejich názoru vypadá Ježíšek.

© Ilona Fišerová, 2017

Illustrations © Kateřina Šišperová, 2017

Informace o vánočním krabovi z Polynésie byly převzaty z knížky
Malá encyklopedie Vánoc od Valburgy Vavřínové.

ISBN tištěné verze 978-80-00-04821-5

ISBN e-knihy 978-80-00-04882-6 (1. zveřejnění, 2017)

1. Honzík a Zrzek

Pátáci se hrnuli do šatny jako velká voda. Honzík se dral dopředu, i když obvykle bývalo jeho místo až na konci davu. Dnes nebral ohledy na druhé, potřeboval být doma co nejrychleji a to mu za pár nadávek a šťouchanců od spolužáků stálo.

„Co tak zíráš, Melišku?“ obořila se na Honzíka spolužačka Kristýnka, když si všimla jeho upřeného pohledu. Strhla svetřík z věšáku, pohodila zrzavým copem a s rukou v bok čekala na odpověď.

„Nezírám,“ odbyl ji ledabyle Honza a dělal, že je nanejvýš zaujatý zavazováním své boty. Jak spěchal, neustále se mu rozvazovala. Přece teď Kristýně nebude složitě vykládat, že nekoukal na ni, ale na její vlasy, protože mu připomněly Zrzka, kterého se nemohl dočkat. Než by to vysvětlil a ona pochopila... určitě by měla tisíc otázek. Už se nepotřeboval nechat zdržovat. Zmizel dřív, než stačila cokoliv namítnout. Řítíl se školní chodbou s batohem hozeným přes rameno a nedbale oblečená mikina za ním poletovala jako plachta za lodí.

Před schody mírně přibrzdil, měl strach, aby dokonale vybral zatáčku a nesvalil se dolů. Navíc u zábradlí zahlédl výtvarkářku, nesla náruč obrázků určených na nástěnku. Báł se, že ho bude vychovávat a krotit. A nemýlil se.

„Co jančíš, Honzo?“ zakroutila učitelka hlavou a kousek ustoupila, aby jí jindy tak mírný a tichý kluk neporazil.

Šikovně se kolem ní prosmýknul a šibalsky provinilým pohledem žádal o prominutí.

„Hoří snad někde?“ volala za ním udiveně.

„Nehoří, ale přijede děda a pojedeme spolu pro štěně,“ vykřikl Honzík, a když viděl, že se úča ani trochu nezlobí, zase přidal. Přeskočil poslední dva schody a už sahal po klice od vchodových dveří.

„Aha, tak to chápu,“ usmála se učitelka. Rozuměla chlapcovu přání víc než kdokoliv jiný, protože sama si psa také moc přála, ale neměla na něj čas ani místo.

Honzík to měl jednodušší. Děda už byl v důchodu a žil na vesnici v domku se zahradou. Navíc se s ním dalo domluvit úplně na všem. Na příchod nového člena rodiny se spolu pořádně připravili. Přes zimu udělali zateplenou boudu s výklopnou střechou, začátkem března pak vybetonovali a oplotili výběh. Potom dlouho a pečlivě pročítali chovatelské příručky a hledali vhodné plemeno, které jim bude vyhovovat. Nakonec vybrali irského setra – hlavně kvůli jeho přátelské povaze. Pro dědu hrálo roli i to, že setr je dobře cvičitelný. O neposlušného psa nestál.

Když se jeli poprvé podívat na štěňata k chovatelce Svozilové, přibatolil se k nim z hnědozlatého chumlu nejsilnější pejsek. Štěňátko byla ještě tak malinká, že se sotva držela na nohách. Pejška i krátká cesta k Honzíkovi úplně vysílila, okamžitě si položil hlavíčku na jeho nárt a odpočíval.

Honzík ho zvedl do výšky a přitiskl si ho k tváři. Pod nosem ho zalechtaly jemné chloupky. „Ten bude náš, vid’?“ otočil se na dědu.

Dědeček přitakal: „To víš, že bude.“ A obě mláďata – svého vnuka i štěně – přitom pohladil.

„Vidíš, takhle to má být. Každé štěně si má vybrat pána samo,“ poučila chlapce paní Svozilová. Stála opodál a pozorně sledovala jejich seznamování. Dávala si pozor na lidi, kterým prodáva-

la štěňata ze svého chovu. Nové majitele pro své pejsky pečlivě vybírala. Chtěla zabránit tomu, aby se dostali do špatných rukou. Ale to u Melíškových nehrozilo, moc se jí líbili. Byli pro Zrzka jako stvoření.

Dědeček se pak s paní Svozilovou domluvil na termínu, kdy bude Zrzek dost velký na to, aby mohl být odstaven od své mámy.

A ten den byl právě dnes! Pro Honzíkova to byl nejskvělejší den z celého roku. Lepší než prázdniny, úžasnější než Vánoce i narozeniny dohromady. Proto tolik pospíchal, to těšení už se nedalo vydržet. Doma rozrazil dveře. Čekal, že uslyší z kuchyně mamku, jak si s dědou povídají, a vzduchem bude vonět čerstvá káva. Chystal se skočit dědovi rovnou do náruče.

Ale něco bylo jinak, než si představoval. Bytem se neslo zvláštní ticho. Cosi bylo špatně.

Honzík zpomalil pohyby a opatrně nakoukl do kuchyně.

Maminka seděla nehybně u stolu, ruce složené v klíně a prázdným pohledem hleděla skrz okno. Honzíkovi připadalo, že má zarudlé oči.

Pak se pomalu otočila, vstala a beze slova ho sevřela v zoufalém objetí, které skoro dusilo.

„Mami?“ zašeptal Honzík zmateně. „Co se ti stalo?“

„Dědeček,“ vzlykla maminka. „Měl nehodu. Porazilo ho auto, když přecházel cestu. Je v nemocnici a není na tom moc dobře.“

Honzík začal rychle mrkat, aby zahnal slzy. „A co Zrzek?“ zeptal se přiškrčeně.

„Je mi to moc líto, ale teď to nepůjde,“ zavrtěla maminka hlavou.

Honzík se vyprostil z maminčiny náruče a běžel do svého pokoje. Skočil na postel, objal polštář a hlasitě se rozplakal. Pro dě-

dečka, pro Zrzka i pro celý tenhle mizerný den, který měl být původně tím nejlepším z celého roku.

2. Honzíkovo trápení

Kristýnka se naklonila přes uličku k Honzíkovi a zatukala mu na lavici.

„Slyšíš?“

„Co-o?“ vytrhnul se Honza ze zamyšlení a přestal pozorovat dešťové kapky stékající po skle.

„Říkám ti, že už máme mít spočítané čtyři příklady a tys ještě ani nezačal.“

Chtěl jí říct, že mu to je úplně jedno, ale místo toho ji ostře usadil: „Víš co? Hleď si svýho!“

„To víš, že budu,“ urazila se Týna a pošeptala Haničce, že je Honza naprosto nemožnej.

Slyšel to a chtěl jí to pořádně osladit. Popadl gumu, která byla první po ruce, a mrštil s ní směrem k vedlejší lavici. Týna se hbitě vyhnula, ale shodila přitom penál, jehož obsah se rozlétl všemi směry.

Honza by ji s velkou chutí ještě rád vytahal za její zrzavý cop, jenže to už si jich všimla učitelka Burešová.

„Copak to tam vyvádíte?“ vyskočila od stolu.

„Spadl mi penál,“ řekla Kristýnka. Otráveně si sbírala svoje věci a urovnávala je zpátky.

Ostrými pohledy přitom Honzu krájela na kousky.

Honzík nestihl ani ocenit, že nežalovala, protože učitelka se nebezpečně přiblížila k jeho lavici. Zaujal obrannou pozici. Prázdný sešit zakryl složeným předloktím, které zatížil vlastní hlavou. Snad si nevšimne, že ještě nenapsal ani čárku.

Jenže ona si všimla! Opatrně vysvobodila sešit ze zajetí jeho rukou a udiveně hleděla na čisté řádky.

Čekal, že mu začne nadávat, ale Burešová ho jen pohládila po vlasech a povzdechla si:

„Vždyť ty nemáš hotová ještě ani cvičení, která jsme dělali včera.“

Pátřavě chlapce pozorovala a přitom ho nepřestávala bezděčně hladit.

„Víš co? Vzkaž mamince, ať se za mnou zítra po vyučování zastaví,“ řekla nakonec a odešla i s Honzíkovým sešitem ke svému stolu.

Honzík jen nenápadně přikývnul, ale hlavu už nechal ležet na předloktí. Byla to příjemná poloha, a navíc působil dojmem, že mu není dobře, a nikdo ho pak neotravoval.

*

„Dobrý den, smím dál?“ nakoukla Honzíkova maminka do prázdné třídy.

„Dobrý den. Samozřejmě, jsem ráda, že jste si udělala čas, paní Melíšková,“ vyskočila učitelka Burešová od stolu a ukazovala na místo v první lavici. „Posaďte se, prosím.“

„Děkuji,“ špitla paní Melíšková nesměle, prošla třídou a s obavami usedla.

„Pozvala jsem vás kvůli Honzíkovi. Nevím, co se s ním děje,

ale chová se teď úplně jinak než dřív. Je roztěkaný, nesoustředěný a mrzutý. Nepracuje a zapomíná úkoly. Děti se buď straní, nebo se s nimi hádá kvůli maličkostem..." spustila okamžitě učitelka.

„Netušila jsem..." paní Melíšková byla zaskočená a těžko hledala slova.

„Přítom býval tak hodný a milý, v hodinách stíhal zadanou práci, úkoly zapomínal jen výjimečně. S dětmi vycházel bez problémů," upřesňovala učitelka a čekala na reakci.

„Víte, můj otec měl nehodu," vysvětlovala tiše paní Melíšková a odkašlala si, aby uvolnila knedlík, který se jí udělal v krku. „Leží v nemocnici a bojuje o život. Honzík je na dědovi hodně závislý a těžce to nese. A navíc se k tomu všemu přidalo to štěně."

„Jaké štěně?" nerozuměla učitelka.

„Děda slíbil Honzíkovi pejska. Honzík se na Zrzka moc těšil, ale teď ho mít prostě nemůžeme. Nezvládla bych to," povzdechla si paní Melíšková a znovu zakašlala.

„Aha," pronesla učitelka chápavě. „Budeme muset Honzu nějak motivovat, aby ho začalo zase něco bavit."

„Mějte s ním zatím trpělivost, pokusím se to nějak vyřešit," poprosila učitelku paní Melíšková.

„Musí pro něj být hrozně těžké vyrovnat se s nečekaným zraněním vašeho otce. Možná by bylo dobré pro něj vymyslet nějaké překvapení. Aby se měl zase na co těšit a vzpamatoval se," navrhovala třídní Burešová.

„Budu nad tím přemýšlet," slíbila paní Melíšková.

Ale jak velké překvapení by to muselo být, aby to Honzíkovi nahradilo prázdniny s dědou a s vytouženým psem?

To by se snad musel stát zázrak!

3. Honzík chce za dědou

Honzík pozoroval maminku, jak se ve spěchu obléká a chystá do nemocnice.

„Mami, můžu s tebou?“ vyslal k mamince smutně prosebný pohled. Stýskalo se mu po dědovi, chtěl ho vidět. Potřeboval mu toho tolik říct.

Maminka se k němu sklonila a dala mu rychlou pusu na čelo: „Už jsme to přece probírali. Nechci, abys tam se mnou teď chodil. Děda potřebuje klid a stejně pořád spí.“

„Mami,“ zaprosil znova Honzík.

„Už jsem řekla,“ maminka byla neoblomná a odešla do nemocnice zase bez něj. Nechtěla, aby Honzík viděl, jak je na tom děda špatně.

*

Honzíka čekalo další dlouhé nudné odpoledne o samotě. Zapnul si počítač, ale hraní her, které mu obvykle dělalo radost, ho tentokrát vůbec nebavilo. Překliknul na webovky statnivlajky.cz a prohlížel si, jak vypadají prapory jednotlivých států. Pak vytáhl ze šuplíku velký sešit a překreslil si vlajku Vánočního ostrova. Podle jeho názoru byla absolutně nejhezčí, zeleno-modrá s bílými hvězdami a žlutým ptáčkem. Vlajky se mu vždycky líbily, měl v plánu si je do svého sešitu postupně nakreslit úplně všechny. Nejdřív si zapíše název země, pod něj namaluje prapor a pak si třeba ke každé zemi vyhledá nějaké zajímavosti, jestli se mu bude chtít. Vlastně si byl jistý, že se mu bude chtít. Chtěl se totiž stát cestovatelem. Na stěně už měl kvůli tomu nalepenou velkou mapu

světa. Umínil si, že přes léto si i do ní všechny vlajky zakreslí, přímo na území jednotlivých států. A před usnutím se na ně bude dívat, aby si zapamatoval, jak vypadají.

4. Překvapení

Paní Melíšková balancovala u schránky na dopisy s dvěma nákupními taškami a balíkem toaletního papíru v podpaží. Po několika marných pokusech zvednout víko schránky ramenem to vzdala a obě tašky opatrně opřela o stěnu. Toalet'ák jí vypadl pod nohy. Mírným nakopnutím ho poslala směrem k taškám. Teď, když měla volné ruce, mohla konečně schránku pohodlně otevřít. Čekala ji obvyklá hromada reklamních letáků. Pomyslela si, že si musí rozhodně najít čas a vyrobit na schránku cedulku „Nevhazujte reklamu“. Stejně letáky s Honzíkem nikdy neprohlíželi. Srolovala papíry do silného válce a chystala se je vhodit to připravené krabice na sběr. Vtom si mezi nimi všimla bílé podlouhlé obálky a opatrně ji vytáhla. Zvědavě utrhla boční stranu a začala číst. Byl to dopis ze zdravotní pojišťovny.

„Páni,“ neubránila se emocím a ze rtů jí vylétlo radostné vykřiknutí.

„To bude mít Honzík radost!“

Rychle strčila dopis do jedné z tašek, popadla nákup a spěchala, aby se o tu velkou novinu podělila se synem.

*

„Hádej, co bude o prázdninách?“ volala maminka už z chodby, zatímco se přezouvala.

Honzík vylétl od počítače jako raketa.

„Dědu pustí domů? Pustí ho a já k němu pojedu na prázdniny? Nebo k němu pojedeme oba a přivezeme si Zrzka?“

Mamince rozradostněná tvář lehce povadla.

„Kdepak, děda si v nemocnici ještě poleží.“

Honzík svěsil ramena.

„Ale mám jiné překvapení,“ utěšovala ho maminka.

Zalovila v tašce a natáhla směrem k Honzíkovi ruku s dopisem: „Myslím, že budeš mít radost. Podívej se.“

Honzík trhnul vzdorovitě bradou.

Maminka se povzbudivě se usmála: „No tak, přečti si to přece.“

Honzík bez valného zájmu sáhl po papíru a zaostřil zrak na drobné písmo.

*Vážená paní Melíšková,
s radostí Vám oznamujeme, že Váš syn Jan Melíšek byl vybrán do druhého turnusu ozdravného pobytu Modrý delfin, který se uskuteční od 1. 7. do 21. 7. v Rovinji v Chorvatsku.*

Účast svého dítěte na ozdravném pobytu potvrďte, prosím, nejpozději do pěti pracovních dnů na nejbližší pobočce naší zdravotní pojišťovny.

S pozdravem

*Evženie Zubatá,
generální ředitelka*

„Pojedeš k moři. Máš radost?“ zeptala se maminka s nadějí v hlase, když Honzík dočetl dopis do konce.

„Na tři týdny?“ hlesl přiškrceně.

„Už to tak vypadá,“ usmála se maminka a těšila se, kdy konečně přijde očekávaný projev radosti.

„A úplně sám?“

„Kdepak sám. Se spoustou dalších dětí, které mají atopický ekzém nebo potíže s dýcháním jako ty. Budete tam jako na táboře, čekají tě hry, koupání, sbírání mušlí... Jako předloni v létě, když jsme byli ve Španělsku. Vzpomínáš si?“

„Hmm,“ protáhl Honzík. „Jen tam nebudu vůbec nikoho znát!“

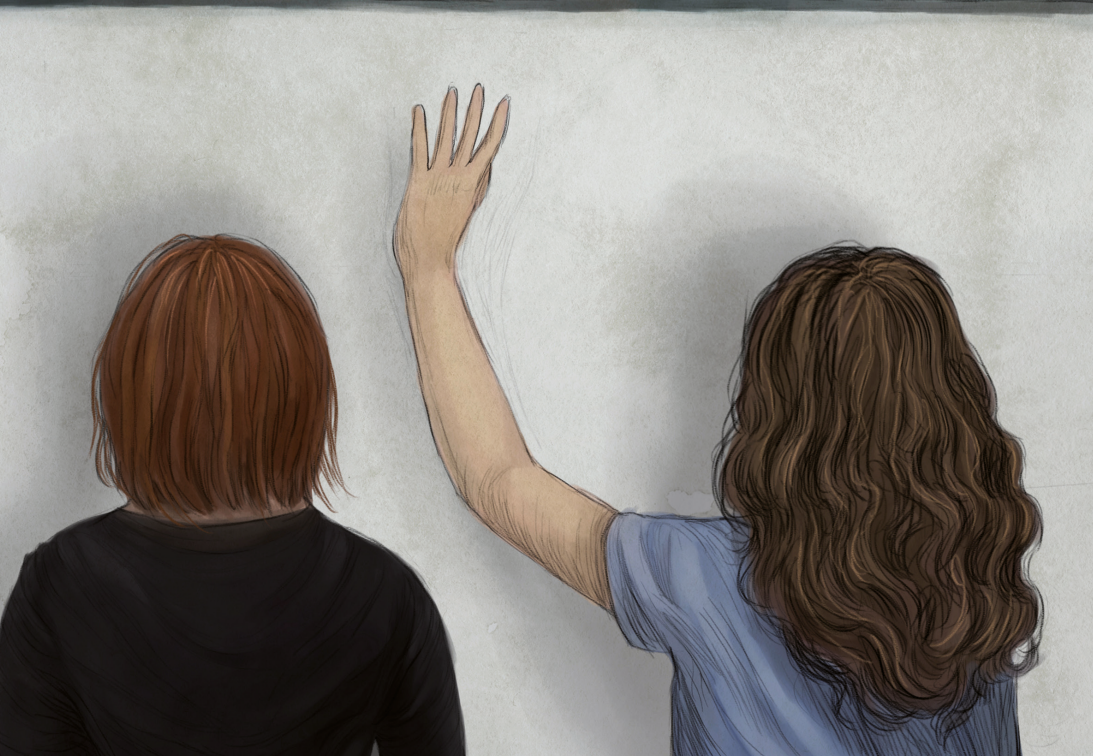
„Neboj, seznámíš se. Budete na tom všichni stejně, ani ostatní tam ze začátku nebudou nikoho znát. Uvidíš, že si najdeš kupu nových kamarádů.“

„Nepotřebuju nové kamarády, chci jen dědu a Zrzka. Nepojedu nikam!“ trucoval Honzík.

„Honzo, ty mě utrápíš. Děda by byl určitě moc rád, kdybys jel. Jen ti to teď nemůže sám říct.“

To na Honzíka zabralo.

„Možná pojedu,“ ucedil. Odešel do pokoje a se zatřátými zuby si našel v mapě nad svou postelí Chorvatsko a zakreslil první vlajku. Na červeném erbu uprostřed si dal zvlášť záležet, prostřední čtvereček měl prodřenou díru až na zeď. Jestli si toho maminka všimne, tak jí alespoň dojde, jak moc se mu nikam nechce. Jede jenom z donucení!

5. Odjezd do Chorvatska

„Stejně se tam budu nudit,“ mrzel se Honzík ještě u autobusu.

„Prosím tě, proč by ses u moře nudil? Bude to tam prima. Nakonec se ti ani nebude chtít domů,“ přesvědčovala ho maminka a přivinula si ho k boku.

Ale na dlouhé loučení nebyl čas. Vedoucí zájezdu Táňa Zahradníčková už už koukala, aby děti seděly v autobuse, a popoháněla rodiče, aby bez zbytečných prodlev odevzdávali kufry prošedivělému řidiči, který je pečlivě rovnal do zavazadlového prostoru. Děti čekala dlouhá cesta a jakékoliv zdržování bylo nepřijemné.

Honzík se pohodlně usadil k okénku a za záda si dal svůj oblíbený polštářek. Skrz sklo pozoroval maminku. Byla jedna z posledních, která předávala kufr. Hned potom řidič zabouchl kryt a zaplul za volant. Honzík stihl mamince sotva zamávat a autobus se s mocným odfrknutím rozjel.

Honzík se rozhlédl kolem sebe. Kromě pár dětí, které mezi sebou švitořily, protože se znaly už z loňska, se všichni tvářili stejně zaraženě jako on.

To budou nekonečné tři týdny!

Pevně stiskl víčka a pokusil se usnout. Prospat celou cestu a probudit se až v Chorvatsku u hotelu mu v danou chvíli připadalo jako nejlepší nápad.

Kdyby věděl, co ho v příštích dnech čeká, možná by ani oka nezamhouřil. Události, které měly teprve přijít, se daly do pohybu společně s autobusem.

6. Hotel

Honzíka probudil radostný výskot dětí.

„Moooorřreeee!“ volaly a nahrnuly se k okénkům na levé straně autobusu.

Všichni vedoucí je museli krotit a posílat zpět na jejich místa.

„Ještě vydržte pár minut, za chvíli budeme u hotelu. A moře si ještě užijete,“ vysvětlovala trpělivě vedoucí Simona Růžičková.

Honzík se díval z okna ven. Měl štěstí, že seděl nalevo. Ti napravo teď natahovali krky přes uličku, aby alespoň něco viděli. Někteří z nich byli u moře poprvé a nemohli se dočkat.

Honzík sám sebe přistihl, že se zcela mimovolně usmívá. A to neměl zrovna v plánu. Měl v úmyslu být mrzutý a našťvaný po celou dobu pobytu.

Naštěstí mu milou náladu zase zhoršil přísný recepční z hotelu. Ihned poté, co vystoupili z autobusu, vychrlil spoustu zákazů a příkazů. Nesmělo se skoro nic. Recepčnímu nejvíc záleželo na tom, aby děti nedělaly rámus, nenosily jídlo na pokoje, a hlavně aby NIKDY nechodily do čtvrtého patra.

„Děti, slyšely jste? Budeme pěkně poslouchat pana recepčního a budeme se chovat slušně,“ opakovala dětem pravidla vedoucí Táňa. Pak vyvolávala jména dětí a rozdělovala je do pokojů podle připraveného seznamu.

„Melíšek Jan,“ zavolala Honzíkovo jméno a zvedla nad hlavu klíč od pokoje číslo sedm.

Honzík se přihlásil a ona si ho odškrtlá: „Ty budeš zatím na pokoji sám. Druhá parta dětí dorazí až pozítří. Vydržíš to?“

Honzík přikývnul. V podstatě byl rád, nechtěl se s nikým sezna-

movat. Nemělo by to na tak krátkou dobu cenu. Měl totiž v plánu podívat se do zakázaného patra. A doufal, že ho u toho recepční chytí a pošle ho za to okamžitě zpátky domů. Nejlepší rovnou tím autobusem, který přiveze druhou skupinu.

7. Staříci na pláži

„Rozložte si podložky pěkně jednu vedle druhé, abychom se všichni vešli,“ poučovala Táňa Zahradníčková svou skupinu dětí, kterou přivedla k moři. Bylo jich kolem dvaceti. Vedoucí kolem nich pořád pobíhala. Kontrolovala, jestli mají všichni na hlavách plážové čepice, a neustále je přepočítávala.

„Nezapomeňte se opravdu pořádně namazat předtím, než půjdete do vody, a až vylezete, tak ještě jednou,“ přidávala další pokyny.

Honzík dělal všechno, co mu řekla, ale přitom nemohl odtrhnout pohled od jejich hotelu. Byl zvláštní, vypadal jako pyramida a vůbec se sem nehodil. V přízemí se nacházela recepce, kuchyně a velká jídelna. První, druhé a třetí patro působilo obyčejně, prostě plné pokojů. Čtvrté, poslední patro mu leželo v hlavě, budova se zužovala do špičky a podle Honzíkova odhadu se tam mohl vejít snad jen jeden velký pokoj a malá chodba. Vrtalo mu hlavou, proč je tam zakázaný přístup. A taky jak to nejlíp udělat, aby ho tam načapali a poslali domů. Bude asi těžké tam někoho potkat. Možná by mohl zabušit na lidi, co jsou tam ubytovaní, a něčím je